

по легко и весело отъ мъжн-то на живоизаксепанъа чѣ-
ловѣкъ отъ второ-то мѣ умиране. А това списване,
за сожаленіе, совершенно не е лажливо измысливане като
да посели празанъ страхъ въ читатели-те: но таа ис-
тина е основана на много достовѣрни и живи примѣ-
ры, отъ кои-то ный ще приведемъ тѣка нѣколко, повече
любопытни и замѣчателни, и сѣ слѣдѣющи-те.

Единъ отъ най богати-те чифликъ сайкти въ Шве-
ція, съ пракръ Гилдебрандтъ, ималъ желѣзанъ рѣд-
никъ (мадемъ) Бишандтъ, въ областъ-та на Етерика,
тамъ имало и църква, а близо при църква-та живѣалъ
кисара. Веднѣжъ късно презъ нощъ-та, — това са
слѣчва въ 1785 година, кисара чѣлъ выкъ и жа-
лобито плакане, кои-то излизаха отъ дѣловчина-та на
земла-та подъ църква-та; той понеже вѣше отхра-
ненъ въ сѣвѣрїе, не смѣалъ самичакъ нищо да напра-
ви, ами са затекалъ да кажи на роднини-те си за тѣ-
ва нещю. Понеже сѣрчовити-те отъ тѣхъ по полегкичка
дешле при показанс-то мѣсто, и чѣли выкане: Боже
Иисусе! Жалосердіе! Окаче това выкане остана напра-
вно, защо-то малодѣшнн-те и сѣвѣрни-те чѣловѣцы хѣ-
кнаха та побѣгнаха. Едвамъ кога са сѣмнало ки-
сара отишелъ съ дрѣгари-те си въ църква-та, въ ко-
то имъ са показало на очи-те страшна картина: жена,
коя-то толко щю родила, лежала умрала, укрѣжавана,
и дѣржала въ рѣще-те си умрало дѣте. Това страш-
но-то презишествіе са слѣчило съ тойзи начинъ: Да-
шира-та на Г. Гилдебранта, была уженена за Барсна
Армфельда, отъ изгѣзване на сили-те си, кога щала
да рѣди примрала. Та като чѣ наистина умрала, ле-
жала безъ памать и чѣвство нѣколко време, и послѣ была